

Ασφαλείς δεν νιώσαμε ποτέ

με τις κλειστές πτέρυγες και τα κατεβασμένα ρολά

Περίπου πριν από ένα μήνα αντιληφθήκαμε ότι η πτέρυγα των ηλεκτρολόγων είναι πλέον κλειστή μετά τις ώρες των μαθημάτων. Με απόφαση της κοσμητείας, το ρολό, το οποίο κλείδωνε τα γραφεία των καθηγητών και τα εργαστήρια προστατεύοντας ήδη τους χώρους με πράγματα αξίας, μεταφέρθηκε στην κεντρική είσοδο της πτέρυγας εμποδίζοντας την πρόσβαση στις καταλήψεις ελεύθερο κοινωνικό ραδιόφωνο 1431 και καμαράκι ηλ-μηχ, όπως και τις εβδομαδιαίες προβολές της κινηματογραφικής ομάδας. Αντιλαμβανόμαστε, λοιπόν, ότι έχει ως κύριο σκοπό να μπλοκάρει την πρόσβαση σε όλους εμάς που δραστηριοποιούμαστε στην σχολή πέρα από την ακαδημαϊκή λειτουργία και τα ωράριά της.

Η τοποθέτηση του ρολού δεν είναι τόσο αθώα όσο μας πλασάρει ο κύριος Κατσάμπαλος, αποτελεί κομμάτι της συνολικής πολιτικής του πανεπιστημίου η οποία προσπαθεί να περιορίσει την δραστηριότητά μας στα πλαίσια της ακαδημαϊκής λειτουργίας και νομιμότητας. Σταθερά βλέπουμε να αυξάνονται οι κλειδωμένες αίθουσες και σχολές και να μειώνονται οι κινηματικές αφίσες, τα αράγματα, οι εκδηλώσεις, κλπ. Ταυτόχρονα, με την κάθε ευκαιρία, οι πρυτανικές αρχές μας υπενθυμίζουν ότι πρέπει να παίρνουμε άδεια και να ταιριάζουμε στα πλαίσια που μας ορίζουν. Στόχος ήταν και είναι να αποκλειστούν (ή έστω να αποθαρρυνθούν) όλοι όσοι/ες βλέπουν τον εαυτό τους ως κάτι πέρα από φοιτητ(ρι)ές που έρχονται μόνο να σπουδάσουν.

Τα προσχήματα της κοσμητείας περί ασφάλειας δεν μας πείθουν. Η πρόληψη της εγκληματικότητας και η αντιμετώπισή της δεν έρχεται μέσα από τα κλειδώματα αλλά από την συνεχή ύπαρξη κόσμου μέσα στο πανεπιστήμιο. Όσο η ασφάλεια επιδιώκεται μέσα από την αύξηση του ελέγχου και των κλειδαριών τόσο αυξάνονται και η δικιά μας ανασφάλεια. Όχι επειδή μπορεί να μας κλέψουν σε μια σκοτεινή γωνιά αλλά επειδή οι κλειδαριές και τα ρολά μας εμποδίζουν να συναντιόμαστε και να αντιμετωπίσουμε συλλογικά την καθημερινότητά μας. Ασφαλείς νιώθουμε όταν περπατάμε στον διάδρομο και βλέπουμε οικεία πρόσωπα. Όταν συναντιόμαστε με ίσους όρους για να συζητήσουμε τα προβλήματά μας. Όταν κοινωνικοποιούμαστε σε μια προβολή, σε ένα πάρτυ, σε ένα λάιβ. Ασφαλείς δεν νιώσαμε ποτέ με τις κλειστές πτέρυγες και τους φύλακες. Τα κλειδώματα και πιο συγκεκριμένα το ρολό δεν οδηγεί σε ένα πιο ασφαλές πανεπιστήμιο. Αυτό το κάνουν οι σχέσεις που χτίζουμε καθημερινά. Οι συντροφικές σχέσεις που έχουν διάρκεια στο χρόνο και σταθερή παρουσία μέσα στους χώρους που ζούμε.

Οι σπουδές για εμάς είναι μια αναγκαία συνθήκη καθώς μέσα στο πανεπιστήμιο δεν βρισκόμαστε εξ' ολοκλήρου από επιλογή αλλά και από έναν εξαναγκασμό. Αυτή η επιβολή προκύπτει από την ανάγκη μας να διεκδικήσουμε την εργασία μας με καλύτερους όρους και από την ανάγκη του κεφαλαίου για εξειδικευμένο εργατικό δυναμικό. Βρισκόμαστε, λοιπόν, μέσα σε μια εκμεταλλευτική σχέση στην οποία το πανεπιστήμιο δημιουργεί και αναπαράγει τους όρους για την περαιτέρω εκμετάλλευσή μας. Σε αυτήν την συνθήκη ο χώρος του πανεπιστημίου δεν είναι οικείος παρά μόνο σε συγκεκριμένες στιγμές. Είναι αυτές οι στιγμές που οικειοποιούμαστε το χώρο του πανεπιστημίου για να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες μας και να επιτεθούμε στις εκμεταλλευτικές σχέσεις που αναπαράγονται (και) μέσα σε αυτό.

Να φύγει άμεσα το ρολό από την 3η πτέρυγα

Αυτόνομη Παρέμβαση στους ηλ-μηχ

aphm.espivblogs.net